అసలైన విషాదం

—నిడదవోలు మాలతి

నాకు మనస్సులోనే ఏదగా.

అతిథి వస్తుందని మూడు రోజుల నించీ ఎదురు చూస్తున్నాను. ఏరో నెలలో తను రావచ్చు. మరోమారు ముఖ్యంగా చూశాను— ఎవరి దర్శనమేనా అవుతుందేమోనని. అద్భుతంగా. చాలా బాగుంది. కిటికీలోంచి చూశాను. లాన్సు వెనక ఉన్న పేరు తెలియని చెట్టు విరగ పూసింది. రాలిన ఆకుపచ్చని ఆకులు మరీ పచ్చగాను, ఎర్రని పూలు మరీ ఎర్రగానూ మెరుస్తున్నాయి. కలర్ కాంబినేషన్ దేవుడికే బాగా తెలుసనో అనిపించింది ఆ దృశ్యం చూస్తుంటే.

తలుపు చప్పుడైతే వెనక్కి తిరిగి చూశాను. నౌకరు ఓ బాగ్ లోపల పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. గుమ్మంలో సందిగ్ధంగా నిలబడిన ఆవిడని లోపలికి రమ్మన్నాను. ముందు క్షేమం నాకు తన్ను చెప్పి ఉన్నారు. అనుకున్న దానికంటే ముందే వచ్చేసింది. ఆమెని చూడగానే నాలో కలిగిన అసంతృప్తికి నాకు కారణం తెలీలేదు. ఆ అసంతృప్తిని కప్పి పుచ్చుతూ "అలసిపోయి ఉన్నారు, స్నానం చెయ్యి" అన్నాను.

"అబ్బ! ఇంత చలిలో స్నానం ఎలాగండి చేయడం? సాయంత్రం స్నానం చెయ్యను" అంది ఆవిడ, చేతి రుమాలుతో ఒంటి మీద పడిన వానచినుకులు తుడుచుకుంటూ.

ఫ్లాస్కులో ఉంచిన కాఫీ గ్లాసులో పోసి ఇచ్చాను. "థాంక్సండీ" అంది ఏ మాత్రం స్పందన కనిపించని స్వరంతో. ఇంచుమించు నా వయసే ఉంటుంది. బాలనెరుపు జాడలు తలలో తెల్లని వెంట్రుకలు చాలా కనిపిస్తున్నాయి. చేయెత్తు మనిషి అయినా, మొండాకనం కనిపించడం లేదు. విశాలమైన కళ్ళే అయినా, చిర్నవ్వులు విరియడం లేదు. మంచి రంగే కాని, మొహంలో స్నిగ్ధత్వం లేదు. కొందరి తత్వమే అంత అనుకున్నాను. లింకన్ నలభై ఏళ్ళు దాటిన తరవాత ప్రతి వాడూ తన ముఖలక్షణానికి తనే బాధ్యుడు అన్నాడు. "నలభై దాటిన తరవాత" అంటూ దానెందుకు పెట్టాడో?

"రమ మిమ్మల్ని అడిగినట్టు చెప్పమంది. మీరు సరిగ్గా ఉత్తరాలు రాయడం లేదుట. కోపం వచ్చిందని చెప్పమంది". ఆవిడ అంతకుముందు ఏం చెప్పిందో నేను వినలేదు.

"కోపం వచ్చిందటూ?" అన్నాను విస్మయంగా. "ఏం చేస్తుందిటని?"

ఆవిడ నా మాట వినిపించుకో లేదు. "ఆ— ఏం చూసిందీ— అక్కడా అంతే. ఒకటే వానలు పడుతుంటేగా, చిన్న పిల్లలు పొంగ కాల్వకు గ్లాపు."

తక్కువగా నవ్వాను, "బాగా చెప్పారు" అంటూ. సర్వేయలూ చూసుంటే నా పని? నేను లైబ్రరీకి వెళ్ళిపోవాలని చూస్తేసరికి తన కిన్నాను.

"యూనివర్సిటీ ఎంత దూరం ఉండి?"

ఆవిడని కిటికీ దగ్గరికి పిలిచి, ఎదురుగా కనిపిస్తున్న టవర్ క్లాక్ చూపించి, అక్కడికి ఎలా చేరుకోవాలో వివరించి చెప్పాను. చాలా మెల్లిగా నడిస్తే మూడు నిమిషాలు పట్టవచ్చు.

"ఎలాగండి? నాకు చచ్చే భయం. మీరు నాతో రావడానికి వీలవదా?"

"నాకు లైబ్రరీలో పనుందండి. తీరు పెట్టడానికి వీలుపడదు. ముఖ్యమైన బిల్సు ఉన్నాయి. అర్జెంటుగా పాస్ చెయ్యాలి" అన్నాను.

అది ఇంకెవరి చేతనైనా చేయించ కూడదా? పోనీ, పెర్మిషన్ అడక్కూడదా? నాకే ఏదైనా పని ఉండి ఉంటే ఏం చేసేవారు? ఇదే రమ అయితే ఏం చేసి ఉండేవారు? ఆఖరి ప్రశ్నతో నాకు ఒళ్ళు భగ్గున మండింది. పుణ్యానికి పుట్టెడు ధాన్యం కొలిస్తే, పిచ్చకుంచంతో కొలిచావని పెట్టాలట పెట్టుకున్నట్టు ఉంది వరస.

"నేను ఇక్కడ లేకపోతే మీరు మాత్రం ఏం చేసేవారు?" అన్నాను శాంతంగానే.

"ఏమోనండీ, నేను మాత్రం ఒక్కదాన్నీ ఎక్కడికీ వెళ్ళలేను. ఎవరితో మాట్లాడలేను. మా ఊళ్ళో ఉంటే మా చెల్లెలే అంతా చూసుకుంటుంది."

"సరేలెండి" అనేసి నేను లైబ్రరీకి బయల్దేరాను.

దారిపొడుగునా, "వెళ్ళచ్చంటారా? వాళ్ళు మాట్లాడరా? మువ్వెనరమ్మో, అసలు ఎమ్. ఎ. చదివిన మొహంలా లేదే — అంటూ పామ్మనరుకదా!" అంటూ పదేపదే ప్రశ్నించిన ఆవిడ మొహమే గుర్తుకు రాసాగింది. నేనుకూడా వెళ్ళి కనీసం ఎక్కడ ఇంటర్వ్యూ జరుగుతుందో చూపించి వచ్చేసి ఉండవచ్చు. వెళ్ళి ఉండవలసింది. తనని రమతో పోల్చుకుని, "ఇదే రమ అయితే" అని ఉండకపోతే బహుశా వెళ్ళి ఉండేదాన్నేమో! తన ఉద్యోగానికి అప్లికేషన్ ఫారమ్ తెప్పించడం దగ్గర్నుంచి పోస్టు చెయ్యడం వరకూ— ఒక్క సంతకం మాత్రం తను పెట్టిందట— అదీ చెల్లెలు ఎక్కడ పెట్టమంటే అక్కడ— అంతా చెల్లెలే చేసిందని, కనీసం నాకైనా చెప్పకుండా ఉంటే బాగుండేది. దాదాపు ఏడు సంవత్సరాలనుంచి ఉద్యోగంలో ఉన్న వ్యక్తి ఒక భవనంలోకి వెళ్ళి, "ఇంటర్వ్యూ జరిగేది ఇక్కడేనాండీ?" అని అడిగే ధైర్యం సంతరించుకోలేకపోయిందంటే, ఇక ఆ మనిషికి వ్యక్తిత్వం ఏమిటి? ఆ కిటికీ దగ్గర కూచుని ఆ టవర్‌క్లాక్ వేపు చూస్తూ, అక్కడికి ఎలా చేరుకోవడంరా, భగవంతుడా—అనుకుంటూ ఉంటుందేమో! గోళ్ళు గిల్లుకోవడం పూర్తిచేసి ఉంటుందా? పొద్దున్నే తీరికూచుని ఏదో పని లేనట్టు బల్ల మీద బ్లేడు కనిపించేసరికి, కాళ్ళు మంచం మీద దన్నిపెట్టి గోళ్ళు తీసుకుంటుంటే అన్నాను, "మంగళవారం గోళ్ళు తీయకూడదని ధర్మశాస్త్రాలూ, బ్లేడుతో కొయ్యకూడదని వైద్యవిజ్ఞానమూ చెబుతున్నా యండీ" అని. ఆవిడ వెంటనే ఆ బ్లేడు టేబుల్ మీద పడేసింది. నిజంగా ఆవిడకా మాత్రం తెలీదా? ఎవరేం చెపితే అదే వినడం అలవాటా? అయినా, నేను ఆ విషయం అదేదో అంతర్జాతీయ సమస్య

సంయమనం

తమను తాము శాసించుకోగలవారు ఇతరులను శాసించగలుగుతారు ఆత్మ సంయమనం లేని వ్యక్తి దేంటికీ పనికిరాడు.

—హెజ్ లిట్

అయినట్టు తర్కించడం అసలే బాగు లేదు!

నా సీట్లో కూచుని ఫైల్స్ తీసేసరికి మిగిలిన విషయాలన్నీ మనోవీథిలోంచి నిష్క్రమించాయి. తలతో పని మొదలు పెట్టాను.

మధ్యాహ్నం భోజనానికి వచ్చినప్పుడు చూస్తే ఆవిడ ఇంకా రాలేదు. డైనింగ్ హాల్ దగ్గర కావేరిని అడిగాను—నా గెస్టు ఇంకా రాలేదా అని. రాలేదట. నా పక్క రూమ్‌లో ఉన్న తమిళ లెక్చరర్ సాయంత్రం వెళ్ళిందట. ఇంతవరకూ ఇద్దరూ రాలేదు. నేను భోజనం చేసేసి, రూమ్‌కొచ్చి, పది నిమిషాలు విశ్రాంతి తీసుకుని, బయల్దేరబోతూంటే ఆవిడ వచ్చింది.

"బాగా చేశారా?" అడిగాను లాంఛనప్రాయంగా.

"ఏదో చేశాను" అంది నీరసంగా.

"అదేమిటండీ? అలాగంటారు. నిజానికి ఇంటర్వ్యూ చేసే వాళ్ళని చూస్తే నాకు జాలేస్తుంది. మనం ఏం చెపితే అదే వినాల్సిందే కదా వాళ్ళు. వాళ్ళు ఏం ప్రశ్న వేసినా మనం చెప్పదలుచుకున్నది మనం చెప్పేస్తాం. పోన్లెండి. భోజనం చేస్తారా లేదా రండి" [illegible] త్వరగా చెప్పి, డైనింగ్ హాల్‌కి [illegible] వెళ్ళాను.

జాబ్ వస్తుందంటారా? [illegible] దాండిడుతున్నారుకాని, [illegible] వాళ్ళకే లేదు. [illegible] ఇన్నాయి. [illegible] పనికివచ్చేది [illegible] సంగతి. అవి సగం [illegible] తేటతెల్లం చేయవూ? [illegible] నిమిషాల్లో పంపించేశారు. [illegible] ఒకతను ఇంటర్నల్ [illegible] ఉన్నాడట. తనని పదిహేను [illegible] రావిరంపాన పెట్టారట. [illegible] గదిలో అడుగు పెడుతుంటే [illegible] టలూ పోశాయి. [illegible] చేతులు వణికాయి. [illegible] వస్తే బాగుండును అనిపించింది. [illegible] దగ్గర కొచ్చేసరికి [illegible] గడ్డ వచ్చేశాయి. ఆవిడ చెప్పిన మాటలు అర్థం కాకపోయినా, ఆవిడ [illegible] ఆవిడకి సంతృప్తికరంగా [illegible] అర్థమయింది.

"మీ రూమ్‌కి వెళ్ళి [illegible] చేతులూ కడుక్కుని వచ్చేసరికి [illegible] అయింది" అంటూ కూడా వెళ్ళి [illegible] లెక్చరర్ వచ్చారు.

"ఆవిడ పిలిస్తే వచ్చేశా [illegible]" [illegible] నా అతిథి నా వేపు చూపించి. [illegible] గట్టిగా నేలయూను. ఏం చెప్పను? [illegible] భోజనానికి పిలవలేదని చెప్పనా? [illegible] కూడా వెళ్ళిందని తెలిసి [illegible] ఆవిడకూడా తిని ఉంటుందని అనుకోలేదని చెప్పనా?

"సారీ" అన్నాను నవ్వి.

"ఫరవాలేదు లెండి" అంది తమిళ లెక్చరర్‌కూడా నవ్వి.

"నేను బాగానే ఆన్సరు చేశానంటారా? ఉద్యోగం నాకు వస్తుందంటారా?" ఆవిడ వేపు తిరిగి ప్రశ్నించింది.

"బాగానే చేశానంటున్నారు కదా! మీకే ఇవ్వచ్చులెండి. అయినా, ఉద్యోగాలు దైవాధీనాలు. ఇంత గొడవ అంత తరవాత ఫిటిన్ చేయకుండాకూడా ఉండవచ్చు" అంది తమిళ లెక్చరర్ తాటిమీద బాలెన్సు చేస్తున్నట్టు.

"పోన్లెండి. ఊరు చూద్దామని కొచ్చాననుకుంటాను. అరగంట సేపు ప్రశ్నలేసి చంపారు. స్పెషలిస్టు ఇంట్రెస్టు నచ్చే కనిపించాడు. ."

నాకు క్లాసుమయిపోతోందని చెప్పి అక్కడినుంచి తప్పించుకున్నాను. ఆసందర్భంగానే రమ జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆసందర్భం అని ఎందుకంటున్నానంటే, రమకీ, ఈ మనిషికీ ఒక్కటే, ఇద్దరి వాట్యానికే ఉన్నంత భేదం ఉంది.

దేవాలయంలో పాతృభంగిమలో ఉన్న యక్షిణి శిల్పాన్ని ఫోటోలిక్కిడ క్లవడాన్ని గుర్తు చేయగలదా?

సాయంత్రం లైబ్రరీ నుంచి వచ్చే సరికి ఆవిడ సర్దుకుని ప్రయాణానికి సిద్ధపడి ఉంటుందనుకున్నాను. మంచంమీద పడుకుని ఏదో ఆలోచి స్తూంది. కాఫీ, టిఫిన్ తీసుకుందట. సాయంత్రం గంటసేపు కొంచెం తిరిగి మరునాడు పొద్దున బయలుదేరుదాం అనుకుంటూంది. నేనుకూడా కాఫీ, టిఫిన్ తీసుకున్న తరవాత బయలుదేరాం.

నవరమ్యా, గాజులూ, పూసలూ కొంటానంది. నగలూ, నరులూ, దేముంటా స్పర్శంతం పొందితే రాణించ వంటారు. కాని, కేశముల చెక్కడలేని ఓమాండు వచ్చింగిగదా! రోజూ సరిగ్గా తల దువ్వుకోలేనివాళ్ళూ, వాళ్ళని కొసారి సరిగా తలంటుకోని వాళ్ళూ కూడా ఈ విరువుటాట్లు కోసం ఎంత తాపత్రయ పడుతున్నారు!!

ఆవిడ నవరం సెలెక్షన్ ఒక్కటే విడిగా ఓ కథ రాయవచ్చు అనిపించింది. నాకు ఎదురుగా లేని వ్యక్తి జుట్టుకి చేతిలో ఉన్న నవరం సొత్తు కుదురు తుందో, లేదో పదేపదే నన్ను ప్రశ్నించ డంలో గల లాజిక్ నాకు బోధపడ లేదు. అవతలి మనిషికి జుట్టు మరీ పలచనైతే, ఆవిడ మరీ పెద్ద నవరం తీసుకెళితే జడ చేత్తో పట్టుకు తిరగవలసి వస్తుందన్న సామాన్య మాత్రం ఆవిడకి అర్థమయేలా చెప్పలేకపోయాను. అది ఎంచడం అయిన తరవాత అడిగాను, "మీరు తీసుకోరా?" అని.

"ఆఁ నా కదొక్కటే తక్కువ" అంది.

"ఏమండీ అలా అంటారు" అన్నాను, లేచి బయటికి వస్తూ.

రోడ్డుమీదకి రాగానే "వస్తాం లేదు కదండీ" అంది పదమూడో సారి.

దూసుకుపోయిన కారును చూస్తూ అన్నాను, "ఇక్కడ రోడ్డుమీద చాలా జాగ్రత్తగా నడవాలండీ" అని.

"ఆఁ పోనిద్దురూ."

"పోనివ్వడం ఏమిటి? ప్రాణం పోతుంది" అన్నాను.

"ప్రాణం పోతే మాత్రం ఏం?" అంది.

ఆవిడ ధోరణికి ఏం చెప్పాలో నా కర్థం కాలేదు. ప్రతి దానికి పోనివ్వండి, ఎలా ఉంటే ఏం, ఏమైతే ఏం, బ్రతికి సాధిస్తున్నదేమిటి? అంటూ తిరు మంత్రంలా జపిస్తున్న మనిషిలో ఏ మాత్రం బలం ఉంటుంది? వీళ్ళలో ఈ వైరాగ్యం ఏ ధర్మామీటరుతో కొలవడానికి వీలవుతుంది? జాగ్రత్త అంటూ మరోసారి ఆవిడని పక్కకి లాగి అన్నాను, "లాభం లేదండి. మిమ్మల్ని నిరపాయకరంగా హాస్టల్‌కి చేర్చే ఒక మార్గం మిమ్మల్ని వెంటనే రిక్షా ఎక్కిం చేయడమే. మరే పద్ధతిలోనూ మిమ్మల్ని రక్షించలేను" అని.

ఆవిడ నవ్వుతుందనుకున్నాను. నవ్వ లేదు. చాలా సీరియస్‌గా ముఖం పెట్టి, "నిజంగా చెపుతున్నానండీ. నేను చచ్చి పోతానన్న భయం మీ కక్కర్లేదు. ఇప్పటికి మూడు ఏక్సిడెంట్లయాయి. నేను చెక్కుచెదర లేదు. పైగా, నాకు చచ్చిపోవడం చాలా ఇష్టంకూడాను. ఈ ఇరవైఆరేళ్ళ జీవితంలో నాకు సంతోషం కలిగించేది ఒక్కటీ జరగలేదు. అందుకే రోజూ ఉదయం లేవగానే— 'తండ్రీ ఈ రోజయినా ఈ జీవితాన్ని అంతం చెయ్య' అని దణ్ణం పెట్టుకుంటాను" అంది.

నాకు మనసు మొద్దుబారినట్లయింది. ఆమె మీద జాలి పుట్టుకొచ్చింది.

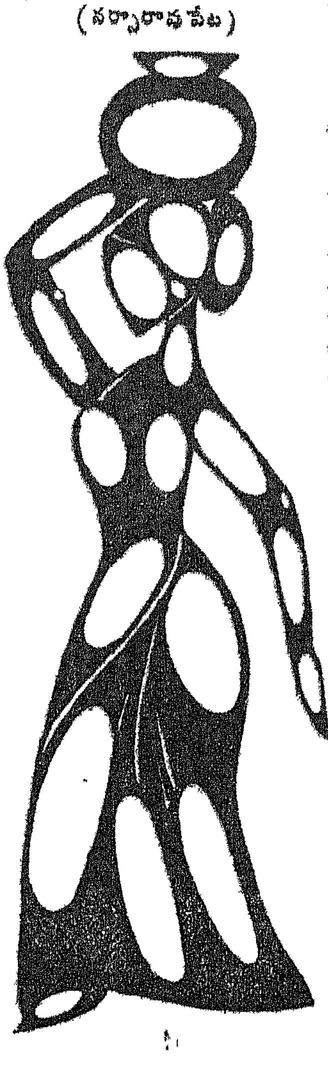

చితికి...

చిత్రం—ఎస్. తులసీ రామాచారి (నర్సారావుపేట)

ఏ పరిస్థితులు ఆవిడ్ని ఈ విరాళంలోకి దించాయో? ఏ మృగాలు దగా చేసి ఉంటాయో?

"ఉండండి!"— ఉలిక్కిపడ్డాను. ఓ మెడికల్‌షాపు దగ్గిర నన్ను ఆగమని, ఆవిడ లోపలికి వెళ్ళి ఏవో కొనుక్కొని వచ్చింది. "ఏమిటవి" అని అడిగితే, తల నొప్పిగా ఉందని ఏవో మాత్రలు కొన్నట్టు చెప్పింది. కొంత దూరం వెళ్ళి మళ్ళీ అలాగే మరో షాపు దగ్గిర ఆపింది. ముందు షాపులో తనడిగిన మాత్రలు లేవన్నారంది. మూడో షాపులో మళ్ళీ ఏదో తీసుకుంది. నే నంతగా పట్టించుకో లేదు. మొత్తంమీద హాస్టల్‌కి చేరేసరికి ఎనిమిదయింది.

భోజనం అయిన తరవాత ఓ గంట సేపు . . నా వింగ్‌లో వాళ్ళందరూ కూర్చుని కబుర్లు చెప్పారు. నేను కింద పడు కుంటాననీ, ఆవిడని మంచం మీద పడుకోమన్నాను. "వద్దు. ఇద్దరం కిందనే పడుకుందాం" అంది ఆవిడ. పక్క వేసి లైటు తీసేశాను.

"నే నీ ఉద్యోగం ఎందుకు కోరుకుంటు న్నానో తెలుసాండీ?" అంది ఆవిడ.

"ప్రాస్పెక్ట్స్ కోసం. ఇక్కడుంటే ఓ సర్విసకి రిజిస్టర్ చేసుకోవచ్చు" అన్నాను పొడుపుకథ విడుపు తెలిసిన పిల్లవాడిలా తేలిగ్గా.

"కాదండీ. నాకు మా ఊళ్ళో ఉండ డం ఇష్టం లేదండీ"—నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. సామాన్యంగా జనులు—అందునా ఆడపిల్లలు, అల్లాడిపోయేది ఉన్నఊళ్ళో ఉద్యోగం పుట్టింట్లో కాపురమే కదా! అడక్కుండానే చెప్పింది. తన డబ్బుకి ఆశపడే వాళ్ళు లేరు. తల్లీ, తండ్రీ అల్లారుముద్దుగా కాకపోయినా, కష్టాలు పెట్టకుండానే చూసుకుంటున్నారు. అన్నగారికి పెళ్ళి అయింది కాని, వదిన గారితో సరిపోదు. తనకీ సంబంధాలు చూస్తున్నారు కాని, తనకే ఇంటరెస్టు లేదు. 'ప్చ్' అని చప్పరించి 'ఆఖరి మజిలీ అదే కదండీ' అంటుంది చావు గురించి ఎందుకు ఆలోచిస్తారు అని ప్రశ్నిస్తే. కాని, ఆవిడ ఇక్కడున్న పన్నెండు గంటల్లో ఇరవై నాలుగు మార్లైనా అది ఉంటుంది చావాలని ఉందని.

ఆఖరికి అన్నాను: "చూడండి—మీరు కూడా ఇంగ్లీషువాళ్ళే. అదే ఇంగ్లీషు చదివిన తెలుగువాళ్ళే? మీకూ తెలుసేమో ఈ కథ. అయినా, మళ్ళీ చెబుతాను. థేమ్స్ నదిలో పడి ఆత్మహత్య చేసుకోవడం మహా పాపం బ్రిటన్ చట్టరీత్యా. అలా ఎవరూ పడకుండా చూడడానికి అక్కడ పోలీసులుకూడా ఉంటారట. అలాటి ఒక పోలీసు అలాటి ఆత్మహత్యా ప్రయత్నంలో ఉన్న వ్యక్తినీ పట్టుకుని, 'ఎందుకు చచ్చిపోవాలనుకుంటున్నావు?' అని ప్రశ్నించాడట. వాణ్ణి ఏ విధం గానూ ఆపలేక, 'సరే, అయితే ఇలా కూచో! ఎందుకు చచ్చిపోవచ్చో నువ్వు చెప్పు. నీ వాదన సమర్థనీయంగా ఉంటే నిన్ను చచ్చిపోనిస్తాను' అన్నాడట పోలీసు. ఓ గంటసేపు ఇద్దరూ వాదించుకున్నారు. ఆ తరవాత ఇద్దరూ పడి పోయారట ఆ నదిలో."

ఆవిడ అటు తిరిగి పడుకుంది. తెల్లవారి లేవగానే దానికి ఉత్తరం ఏమి వ్రాయాలో ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాను. సామాన్యంగా పక్కమీద పడుకోగానే నాకు నిద్ర పట్టేస్తుంది. ఎప్పుడో ఓ రాత్రప్పుడు మెలకువ వస్తుంది. మంచి నిద్రలో ఉండగానే పిలిచినట్టయి ఉలిక్కి పడ్డాను. ఆవిడే! నా అతిథి నన్ను ప్రత్యేకం లేపి ప్రశ్నించింది, "నే నిప్పుడు చచ్చిపోతే ఎలా ఉంటుందండీ!" అని.

నాకు కోపం వచ్చింది. "రసవత్తరంగా మాత్రం ఉండదు. పైగా, ఇప్పుడు ఇక్కడ ఫెసిలిటీస్‌కూడా లేవు. పడుకోండి. రేపొద్దున్న చూద్దాం" అన్నాను అటు తిరిగి పడుకుంటూ.

"అది కాదండీ" అంది.

"ఏదికాదంటారు? నలుడో, మరొకడో దమయంతితోనో, మరెవరితోనో చెప్పి నట్టు రజ్జువల్లరిపై ప్రణయించు కం దేని అంతరిక్షంబేలు హరి వరించు. ఆ తరవాత పద్యం నాకు రాదు. రేపు చూసి చెప్తాను. ఇప్పటికి పడుకోండి" అన్నాను కటువుగ్గా.

"సాయంత్రం గార్డినాల్ మాత్రలు కొని తెచ్చాను" అంది కాస్త మెత్తపడి.

"మీరు తలనొప్పి మాత్రలు అన్నారు కదా! నిజమే అనుకుని నేను తినేశాను. బాగానే ఉన్నాయి. మీరు దయచేసి పడుకోరూ?"

ఆవిడ మాట్లాడకుండా పడుకుంది. నాకు మళ్ళీ నిద్రపట్టడానికి చాలా టైము పట్టింది. ఒక్క క్షణ కాలం నాకు ఈర్ష్య లాటిది కలిగింది. ఎట్ హోమ్ ఎక్స్‌పెన్స్ నేను ఎంజాయ్ చేస్తు న్నానో, నా ఎక్స్‌పెన్స్‌తో ఆవిడ ఎంజాయ్ చేస్తూందో తెలీలేదు. . .

మళ్ళీ ఏదో కుదుపు. "ఈ రాత్రి నన్ను పడుకోనివ్వరా?" దుప్పటి తొల గిస్తూ అడిగాను.

"రాత్రి కాదండీ! తెల్లవారి చాలా సేపయింది. హాస్టల్ అంతా గొడవగా ఉంది. లేవండి—" ఆవిడ మొహంలో భయాందోళనలు.

"ఏమైంది?"

"ఎవరో అమ్మాయి చచ్చి పోయిందట."

"థ్యాంక్స్"! నా గుండె క్షణం [illegible] వచ్చి [illegible] పెరాపెంది.

ఏదో, నిజమో అర్థం కాలేదు. హాస్పిటల్లో ఆత్మహత్య! దేవి డాక్టర్ [illegible] లోకి వెళ్ళాను. అంతా గొడవ గొడవగా ఉంది. వార్డెన్, హౌస్ కీపర్, పనివాళ్ళు అందరూ గుంపుగా ఉన్నారు. రకరకాలుగా మాట్లాడుకుంటున్నారు—ఆ అమ్మాయి ఏ రోజు ఏం మాట్లాడిందో, ఏం చేసిందో.

ముందు రోజు ఎం.బి.బి.ఎస్ [illegible] ఫలితాలు వచ్చాయి. [illegible] అమ్మాయి [illegible] ఉత్తరం వ్రాసి [illegible]ంది—వ్రాసే [illegible] తెలుపు [illegible] జాగ్రత్తగా వ్రాయలేదు. [illegible] కూడా లేదు. [illegible] లేదు, అనుకొని . . .

[illegible] నా ఆకలి ఎగిరిపోతూంది. ఆమె [illegible] ప్రేమలో [illegible] వచ్చింది "మీ రెందుకు అక్కడికి వెళ్ళారండీ?" అంది నన్ను చూడగానే.

"ఏంటి?" అన్నాను.

"అలా వెళ్ళకండి. నాకు చాలా భయంగా ఉంది. నాకు 12 గంటలకి డ్యూటీ. అంతవరకూ నన్ను ఒంటరిగా వదలకండి. నాకు చాలా భయం. ఇంట్లో కూడా [illegible] నా పక్కలో పడుకుంటుంది" అంది ఏడుస్తూ.

నేను మాట్లాడకుండా లోపలికి వెళ్ళి [illegible] టాబ్లెట్ [illegible] వేసి, స్విచ్ ఆఫ్ చేసి పడ్డాను.

"పాపం, ఆ అమ్మాయికి ఎలాంటి బాధలున్నాయో! పరీక్షలని వ్రాసింది కాని అదే అయి ఉంటుందంటారా?" ఆమె ప్రశ్నతో మళ్ళీ నిన్నటి సానుభూతి పోయి ఆమె పట్ల ఏహ్యభావం ఏర్పడింది నాకు.

"ఈ చదువులకీ, ఈ డిగ్రీలకీ ఇంత విలువ ఇవ్వడం నాకు నచ్చదండీ. నిజంగా ఆ అమ్మాయి పరీక్షల భయం లోనే ప్రాణాలు తీసుకుందంటే, అది చాలా ట్రాజెడీ" అం దామె మళ్ళీ.

"ఆ అమ్మాయి జీవితం కాదండీ ట్రాజెడీ. ఏదో ఒక ధ్యేయం మనసులో పెట్టుకుంది. కనీసం అంతవరకూ మెచ్చుకోవచ్చు. మీరు— మీది— నిజమైన విషాదం. మీ రెందుకు బతుకుతున్నారో, ఏం సాధించ దలుచుకున్నారో మీకు తెలీదు. చస్తాం, చస్తాం అంటూ నిత్యం మూలుగుతూ చస్తూ, భౌతికంగా చావగల చేవ లేక, బతకగల నిబ్బరం లేక అయోమయస్థితిలో పడి కొట్టుకుంటున్న మీ జీవితం నిసలైన విషాదం."

ఈ మాటలు అన్నానా? అనాలను కున్నాను అనుకుంటాను. *

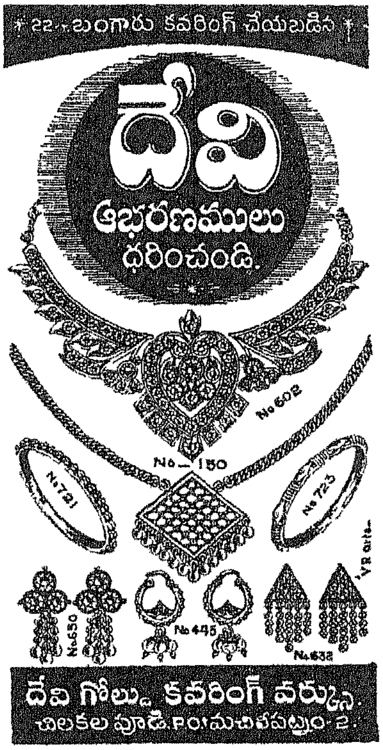

ఉచిత కేటలాగుకై 40 పై. పోస్టు స్టాంపులు పంపండి

WHEN NATURE FAILS
H New Super eight మరింత ఎత్తు పొడుగు కాగలరు
(2 నుండి 8 సెం. వరకు హామీ)
మీరు పొడుగుగా పెరగ దలచుకుంటే [illegible] HYTEX [illegible] వాడండి. [illegible] స్త్రీలు, పురుషులు [illegible] Hytex is a great name and meant for popular people.
వెల: బుడ్డి 1 (20 TABS) Rs. 3.75 [illegible]

SCIENCE HAS SOLVED THE PROBLEMS
STOP GREY HAIR [illegible] (Feel) Unobtainable anywhere else in the world. [illegible] BAL KALA TEL BRILLIANTINE HAIR COLOUR [illegible] వెల: బుడ్డి 1 కి Rs. 3/- ONLY, పోస్టేజి అదనం. 3 బుడ్లు Rs. 7.50 పోస్టేజి ఉచితం. [illegible]
[illegible] ఉత్తరాలు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.
M/s. UNITED COMMERCIAL COY.,
Beat No. 29 (A.P.W.4)
Flat Door No 3883 X,
Ambala Cantt. (N. India).
Pin 133001

మూడు వందలు లేక నాలుగు వందలతో కుటీర పరిశ్రమ
నిత్య జీవితావసర వస్తువుల ధరల పెరుగుదల మూలంగా బీద, మధ్యతరగతి ప్రజలు ఇబ్బంది పడుతున్నారు. తమ వృత్తితోపాటు సహాయకారిగా మరో పని ప్రారంభం చేయనిదే కనీస అవసరములు తీరుట కష్టం. "అన్ని చిట్కా పనులు" అనే తెలుగు పుస్తకము ద్వారా ప్రచురణకర్త ఈ సమస్యలకు పరిష్కారం చూపించారు. ఈ పుస్తకములో కుటీర పరిశ్రమల ద్వారా ఏ విధంగా లాభాలు పొందేదీ — ఏ విధంగా చేయవలసినదీ వివరంగా ఇవ్వబడినది. స్త్రీలు, పిల్లలు ఈ పరిశ్రమ లను తేలికగా నడుపగలరు. ముడిసరకుల, మెషీనరీ వివరములు కూడా కలవు. 464 పేజీలు. వెల: రు. 16/-. చిన్న పుస్తకము: 224 పేజీలు. వెల: రు. 10/-. సరికొత్త "కాటేజ్ ఇండస్ట్రీ", ఇంగ్లీషు, 1048 పేజీలు, వెల: రు. 22/-. పోస్టేజి రు. 3/- లు.
Cottage Industry (AWN-21) P.B. 1262, Near Red Fort, Subhash Marg, Behind Recruiting Office, Delhi-6. Phone: 262835.